

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 41/98

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 3. júna 1998 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA] t. č. vo výkone trestu NVÚ [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Kuzmom, Košice proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4 To 29/97 z 2. júla 1997 pre porušenie čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 1,2 Ústavy Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] *o d m i e t a* pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

[REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sťažnosť "... proti právoplatnému rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR v Bratislave vo veci 4 To 29/97 zo dňa 2. 7. 1997 pre porušenie základných práv a slobôd garantovaných Ústavou SR ...".

Túto sťažnosť neskôr na výzvu ústavného súdu niekoľkými podaniami doplnil. I po neskorších úpravách (doplneniach) ostalo podanie po procesnej stránke z hľadiska jeho formy sťažnosťou podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Sťažovateľ uvádza viaceré články ústavy, ktoré mali byť postupom prakticky všetkých orgánov činných v jeho trestnej veci porušené a ktoré predstavujú jeho základné práva a slobody. Podľa jeho názoru išlo o čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 1,2 ústavy, ktoré mali porušovať vyšetrovateľ, prokurátor a súdy oboch stupňov, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím uznesením o zamietnutí odvolania sťažovateľa všetky tieto porušenia prehliadol, navyše sám sa mal niektorých dopustiť.

Pokiaľ ide o obsah sťažnosti, jej dôvody, sťažovateľ jednak v pôvodnej sťažnosti a neskôr v podaniach z 12. októbra 1997 a 18. októbra 1997 mimoriadne podrobne rozoberá z hľadiska svojho nazerania vykonávanie dôkazov, správanie sa predstaviteľov orgánov činných v trestnom konaní a napokon vyhodnocovania vykonaných dôkazov. V súhrne vyslovuje presvedčenie o tom, že počnúc vyšetrovateľom a končiac Najvyšším súdom Slovenskej republiky, konali tieto inštitúcie v rozpore s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, Trestného zákona a tým i ústavy.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy vykonávajú súdnictvo v Slovenskej republike nezávislé a nestranné súdy. Podľa čl. 142 ods. 1 súdy rozhodujú v občianskoprávných a v trestnoprávných veciach. Podľa čl. 143 ods. 1 ústavy sústavu súdov tvoria Najvyšší súd Slovenskej republiky a ostatné súdy. Ods. 2 tohto ustanovenia špecifikuje § 1 ods. 2 zákona č. 335/1991 Zb., podľa ktorého - a contrario - ústavný súd do sústavy všeobecných súdov nepatrí. Z toho dôvodu nie je príslušným na preskúmavanie rozhodnutí vydaných všeobecnými súdmi. Takýto postup by bol v rozpore s citovanými článkami ústavy.

Naviac ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. II. ÚS 36/94, II. ÚS 126/95) vyslovil, že súdy ako orgány štátnej moci nemožno zaradiť medzi orgány, ktoré sú vymenované v čl. 127 ústavy. Ich rozhodnutia nie sú rozhodnutiami podľa tohto článku.

Keďže zmyslom a cieľom predbežne prerokovávanej sťažnosti bolo - ako to v jej závere sťažovateľ uvádza - dosiahnuť zopakovanie, rozšírenie a najmä iné vyhodnotenie dokazovania, a tým aj zmenu rozhodnutí súdov, nemohol byť sťažovateľ pred ústavným súdom úspešný. Nezávislosť všeobecného súdnictva, praktizovaná v jeho inštančnom usporiadaní prejavuje sa predovšetkým v oblasti, ktorá je sťažnosťou napadnutá: v oblasti dokazovania a jeho hodnotenia.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z. z. ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia môže ústavný súd odmietnuť návrhy (sťažnosti) vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je príslušný.

Nepríslušnosť ústavného súdu na prerokovanie veci je neodstrániteľnou prekážkou, brániacou prejednať vec. Z uvedeného dôvodu rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 1998

Za správnosť vyhotovenia:

JUDr. Ján Klučka

predseda senátu

